

Évközi 10. Vasárnap C

*Siralمامat vígságra fordítottad,
leoldoztad gyászruhámát,
körülovezteél örömmel. (Zsolt 29,12)*

Olvasmány

1 Királyok 17,17-24

Illés próféta idejében Cáfertában megbetegedett a fia annak az özvegyasszonynak, aki Illésnek szállást adott. Betegsége annyira elhatalmasodott rajta, hogy nem maradt benne élet. Akkor az asszony így szólt Illéshez: "Mi dolgom veled, Isten embere? Csak azért jöttél, hogy emlékeztess vétkeimre, és megöld a fiamat?"

Ő azt felelte neki: "Add ide a fiadat!" Elvette öléből, és felvitte a fenti szobába, ahol lakott, és lefektette az ágyára. Aztán az Úrhoz fordult: "Uram, én Istenem, hát csakugyan szerencsétlenséggel sújtod ezt az özvegyet, akinél lakom, s megöld a fiát?" Majd háromszor a fiúra borult, és segítségül hívta az Urat: "Uram és Istenem, engedd, hogy visszatérjen a lélek ebbe a fiúba!"

Az Úr meghallgatta Illés könyörgését. A lélek visszatért a fiúba, aki erre életre kelt. Akkor Illés fogta a fiút, levitte a felső szobából a házba, átadta anyjának, és ezt mondta: "Nézd, a fiad él!"

Az asszony erre így szólt Illéshez: "Most már tudom, hogy csakugyan Isten embere vagy, és hogy az Úr szava igazság az ajkadon."

Szentlecke

Galátáknak 1,11-19

Testvéreim! Biztosítalak benneteket, hogy az általam hirdetett evangélium nem embertől való. Hiszen nem embertől kaptam vagy tanultam, hanem Jézus Krisztus kinyilatkoztatásából. Hallottátok már, hogy azelőtt, még mint zsidó, milyen magatartást tanúsítottam: könyörtelenül üldöztem az Isten egyházát, és romlására törtem. A zsidó vallásosságban számos fajtámbeli kortársamat felülmúltam, mert vakbuzgó követője voltam atyáim hagyományának.

De amikor úgy tetszett annak, aki már születésemtől fogva kiválasztott és kegyelmével meghívott, hogy kinyilatkoztassa bennem Fiát, és hirdessem őt a pogányoknak: nem hallgattam a testre és a vérre, és Jeruzsálemben sem mentem föl apostolelődeimhez, hanem elmentem Arábiába, majd ismét visszatértem Damaszkuszba.

Három év múltán azután fölmentem Jeruzsálemben, hogy megismerkedjem Péterrel, s nála maradtam tizenöt napig. Más apostolt nem is láttam, csak Jakabot, az Úr testvérét.

Abban az időben Jézus elment Naim városába. Vele mentek tanítványai és nyomukban nagy népsokaság.

Amikor a város kapujához közeledett, halottat hoztak ki, egy özvegyasszony egyetlen fiát. Az édesanyját sokan kísérték a városból.

Amikor az Úr meglátta, megesett rajta a szíve, és így szólt hozzá: "Ne sírj!" Azután odalépett a koporsóhoz, és megérintette azt. Erre a halottvivők megálltak. Ő pedig így szólt: "Ifjú, mondom neked, kelj föl!" A halott felült, és beszélni kezdett. Ekkor Jézus átadta őt anyjának.

Mindnyájukat elfogta a félelem, és így magasztalták Istent: "Nagy próféta támadt közöttünk." "Isten meglátogatta népét." Ennek híre elterjedt egész Júdeában és mindenfelé a környéken.

Elmélkedés

"Az élet közepén körülvesz minket a halál..." – így kezdődik egy régi egyházi ének, amit szívesen énekelnek temetéseken. Emberi életünkben nincs még egy szituáció, amikor korlátainkkal úgy szembesülünk, mint amikor egy szeretett személytől búcsút kell vennünk. Társadalmunk hangos "értékei" egy ideig eltéríthetnek minket ettől a tényről, még a szenvedés, halál, búcsú... sok kisebb-nagyobb hétköznapi tapasztalata is, amelyek előkészítenek minket arra, hogy egyszer nekünk is ezen az úton kell járnunk.

De Isten szeretete nem azért hívott minket létre, hogy a végérvényes búcsú és a halál tapasztalatával magunkra hagyjon minket. A mai nap mindhárom olvasmányának az az üzenete, hogy mindig Isten az, akiről szó van, aki a halottakat új életre támasztja – minden tekintetben! Miközben az első és a harmadik olvasmány két özvegyről szól, akik visszakapták fiukat, a második olvasmány új életről számol be egy másik síkon: a feltámadt Jézussal való találkozás által a régi ember, Saul teljesen átalakul új emberré, Pállá.

Mindannyian sokféle módon találkoztunk már a halállal – nemcsak tragikus balesetek és közelálló emberek elvesztésekor, hanem amikor betegség, bűn, kudarc, csőd, depresszió, személyes sorcsapás... ér, minden életforrástól elvágva saját életünkben boldogulunk. Mindig, amikor kisebb-nagyobb halál ér minket, rá vagyunk utalva valakire, akit megérintett a szenvedésünk, aki minket megérintett, aki kimondja az életet adó szavakat: "Kelj fel!" Szükségünk van emberekre, akiknek megvan a bátorságuk, hogy félelmeik és a külső törvények korlátjait (Jézus idejében a halott érintése tisztátalanná tett!) belülről, lélekben áttörjék, hozzánk lépjenek, minden külső és belső korlátot félretéve minket megérintsenek, s ezáltal újra talpra álljunk. És megfordítva, a tapasztalat által megerősödve, ahogy minket életre "érintettek", meghívtak, hogy saját korlátjainkat széttörve és újra élőként másokat is életre hívjunk, ott, ahol maguk már nem tudnak cselekedni, hogy segítségükre legyünk az új életre való (fel)támadásban.

Egy halott feltámasztása nemcsak az illető személynek jelent új életet, hanem másokra is kihat. Átélehető mindenki számára, aki a történet vagy annak következménye által, akár saját magán, akár másokon vagy ezáltal megtapasztalta, hogy a "feltámasztottak" a maguk részéről más "halottak" számára újra lehetővé teszik az életet. Ennek ellenére a "feltámasztás" messze felülmúlja a csupán evilági és emberi lehetőségeket. Ezért van mindhárom szövegben utalás arra, hogy végső soron mindig Isten az egyetlen, aki a halottat életre támasztja, az emberek segítségét eszközül véve. A szabadulás és a megváltás ezek után elsődlegesen csak akkor történhet meg, ha Isten közreműködésünkre vonatkozó kérése nem talál nálunk süket fülekre.